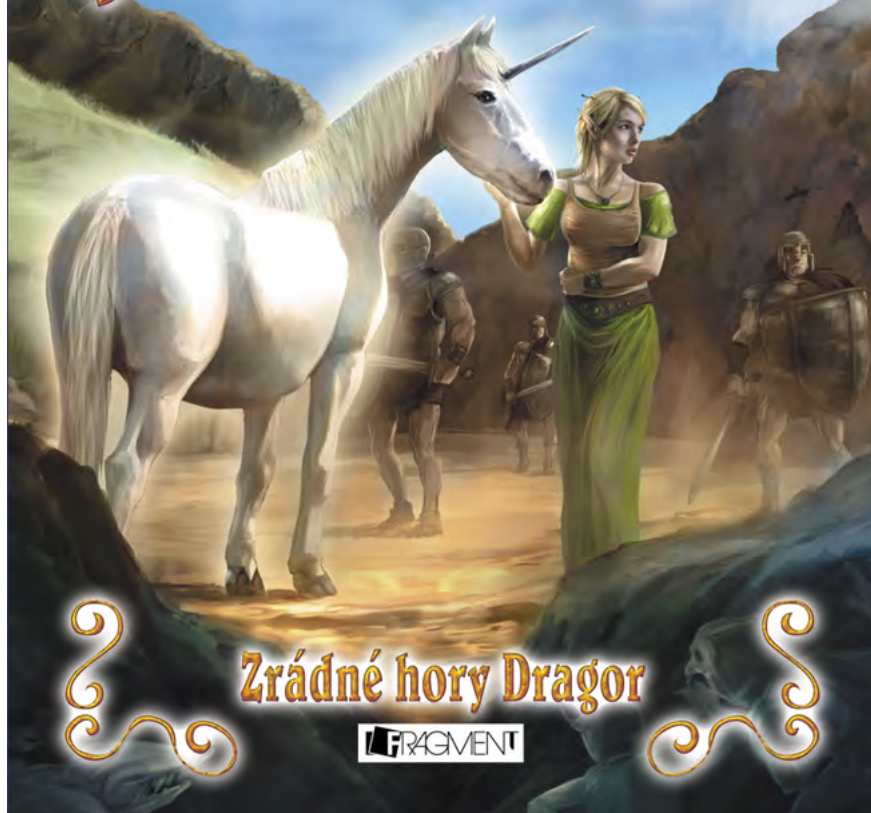

Michaela
Burdová

Poselství o jednorozců

POSELSTVÍ JEDNOROŽCŮ ZRÁDNÉ HORY DRAGOR

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Michaela Burdová – Křišťály moci – Zrada temného elfa

Michaela Burdová – Křišťály moci – Hněv Pána ohně

Henry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Probuzení Astarotha

Henry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Na pokraji zkázy

Michaela Burdová

Poselství jednorožců – Zrádné hory Dragor – e-kniha

Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována

bez písemného souhlasu majitelů práv.

Poselství jednorožců

Zrádné hory Dragor

Michaela Burdová

*Druhou knihu věnuji opět své drahé rodině za pochopení
a nezměrnou lásku, kterou mě zahrnují celý můj život.*

A také za to, že díky nim jsem taková, jaká jsem.

*A svým milovaným kamarádkám za neochvějné vlny
trpělivosti, když jsem je otravovala s prosbami o pomoc nebo
na ně neměla čas.*

OBSAH

Počátek války	7
Porozumění	17
Hlas z minulosti	28
Rubínové údolí.....	34
Jezerní pevnost.....	42
Bitva na pobřeží jezera Alanta.....	50
Souboj.....	66
Cesta do hor.....	76
Nová posila	91
Kočkoroh	103
Nebezpečné hory.....	112
Stíny zla	132
Plamenem přesvědčení.....	146
Na krvavém poli.....	170
Nástrahy na každém kroku.....	181
Bitva o Santiel.....	197
Za bouře v jeskyni	212
Soumrak zkázy	221
Pomoc z nebes	237

Amildia.....	252
K hlavní bráně	261
Bolestné ztráty	274
Po válce.....	283
Vyšší vývojová forma.....	301
Za stínem tajemství.....	313

ÚVOD

POČÁTEK VÁLKY

Walos už nebyl zdaleka tak plný života, jako kdysi. Uličkami se jen zřídka mihl nějaký člověk. Lidé byli zavření ve svých domech, plni strachu a zoufalství. Bylo jen otázkou času, kdy král pošle všechny lid z Walosu do úkrytu v podzemí Santielu. Válka už se blížila a strach mezi lidmi rostl každým dnem.

Atmosféra stále houstla a napětí i beznaděj v celé zemi nabývaly na síle. Největší válka věků se blížila, města a vesnice byly neustále napadány kiryly a temné bytosti se pomalu začínaly nořit ze svých úkrytů a z ústraní. Vycítily přítomnost vzrůstajícího zla...

Lilandgarii zachvátila panika a zoufalství. Svět dobra se pomalu hroutil... naděje každým dnem pohasínala, téměř nikdo už nevěřil v záchranu světa. Nebezpečí číhalo na každém kroku...

„Můj pane...“ ozval se roztřesený Tevlop.

„Tak, a je to tady,“ usoudil z jeho ustaraného hlasu král. Stál na terase své komnaty v nejvyšší věži Eleanor a shlížel na Walos, který zalily ranní sluneční paprsky. Dopadaly i na Dvojčata – dvě věže, obklopující Eleanor ze stran. Dvojčata překrásně zářila zlatavým třpytem, který se odrážel od jejich tyrkysové křišťálové omítky.

„Ano, můj pane,“ přitakal sklesle Tevlop, stojící královi za zády.

Leodhen ještě jednou přejel očima po svém městě. Nespočet starobylých a vznešených bílých a modrých domků, seřazených v úhledných řadách – Walos byl největším a nejkrásnějším městem Lilandgarie. A také nejstarším. Mohutné vysoké kamenné hradby za městem

zářily křišťálem a slunečním jasem a obklopovaly Tři věže. Na dvě z nich, Dvojčata, měl král krásný výhled. Věže byly mezi sebou propojeny dvěma Modrými mosty a stejným mostem byly spojeny i s nejvyšší věží Eleanor.

Nakonec se král obrátil ke svému věrnému rádci. Tvář měl plnou vrásek, které nebyly jen důsledkem stáří, ale především těžkých obav a starostí. Ale zároveň z jeho tváře vyzařovalo i velké odhodlání a vyrovnanost.

„Tak mluv, Tevlope. Jak velká je Valgarova armáda?“ vyběhl ho Leodhen, připravený na vše.

„Králi,“ začal Tevlop pomalu, „je obrovská... naši vojáci ji viděli pochodovat po okraji Zerovského lesa. Včera prošli kolem vesnic Lusy a Nebel, které se před dvěma dny úspěšně ubránily proti útoku další skupiny kirlopů, a srovnali je se zemí... Pane, nemíří sem jen kirlopoové, ale i noxogové. Dohromady k nám pochoduje armáda s patnácti tisíci nestvůrami.“

8

„Patnáct tisíc?!“ vyjekl král zděšeně. „To není možné! Tolik... tolik zla dokázal Valgar stvořit...“

„Ano, ale to není všechno, můj králi,“ pokračoval sklesle Tevlop. „On... on probudil i Takry...“

„Takry?“ šeptl král nevěřícně a obličej se mu zkřivil v děsivou grimasu.

„Víš, co to tu říkáš, Tevlope? Máš ponětí, co to znamená? Jsi si tím jistý?“

„Ano,“ přisvědčil věrný rádce s očima upřenýma na špičky svých bot.

Král se div nesesypal. Trochu zavrával a pak se odpotácel do své komnaty, kde usedl na honosný trůn.

„Kolik?“ zeptal se po chvíli.

„Dvacet, můj pane,“ odpověděl mu opatrně Tevlop.

„Dvacet Takrů? Rozmetaj náš hrad jako domeček z karet!“ rozkřičel se Leodhen a přitom div neseskočil z trůnu. S něčím takovým vůbec nepočítal. Chvilí se rozhostilo ticho. Tevlop stál před svým pánem s očima stále sklopenýma k zemi a čekal, co bude dál.

„Ale nesmíme ztrácet naději,“ začal konečně Leodhen už mírnějším hlasem.

„Za každou cenu musíme ubránit Santiel. A dokážeme to. Máme tři tisíce vycvičených a zdatných vojáků. Další čtyři tisíce vojáků chrání lid v povodí řeky Lili. To znamená, že máme tři tisíce mužů a na cestě je pět tisíc elfských vojáků. Zás tak špatně na tom nebudeme. Počítám, že Valgarova armáda sem dorazí tak za týden, možná dříve. A elfové připlují už za tři dny. Máme dostatek času se připravit. Nevíme, jak dlouho bude tato válka trvat, proto nechte připravit podzemní síně pro lid z Walosu alespoň na týden. Vodu, jídlo, pokrývky...“

„Jistě, můj králi. A kdy sdělíte svému lidu tuto zprávu? Kdy je necháte přemístit do podzemních síní Santielu?“ zajímal se Tevlop a trochu se vzpřímil, takže vypadal ještě vyšší, než byl, a uhladil si černé, prošedivělé vlasy. V jeho hlase byla znát úleva poté, co se zdálo, že se král zase trochu vzchopil.

„Ještě je čas. Uvidíme,“ odpověděl mu zamyšleně Leodhen. „Prozatím ať probíhají přípravy na boj.“

„Ano, králi. Smím se tedy vzdálit?“

„Ano, ano...“, zamumlal král nepřítomně a zamyšleně si podepřel hlavu rukou.

Tevlop se krátce uklonil a chystal se odejít z místnosti, když v tom ho král ještě zadržel: „Počkej!“

Tevlop se zastavil a otočil se zpět ke svému vládci: „Ano, můj pane?“

„O princezně Aranis a mém synovi žádné nové zprávy?“ zeptal se král utrápeně, ačkoli znal odpověď.

„Bohužel ne, můj pane. Jediné zprávy, které jsme dostali, byly o bitvě o vesnici Ínas. Tam byli viděni naposled. Pomohli vesničanům a našim vojákům zahnat kirlopy, pane.“

„Ano, já vím...“, povzdechl si král a pokračoval: „Vesnice Ínas, Sentur, Aztol, Runus a Lada byly tímto zachráněny. A dál prý mířili do Zerovského lesa, podle plánu... zdalipak už našli posvátného jednorožce? A jsou všichni v pořádku? Je můj syn ještě na živu?“

„Jsem si jistá, že Falienu jen tak něco neporazí, otče,“ rozlehl se po komnatě sladký dívčí hlas.

Král vzhlédl a spatřil, jak se k němu blíží drobná dívka s vlnitými, plavými vlasy, v krásně zdobených, černomodrých šatech. Ve vlasech

se jí leskla stříbrná čelenka s drahokamy. Konejšivě se na krále usmívala, a jakmile k němu přišla, políbila ho na tvář.

Hned poté do místnosti přispěchala další dívka. Na první pohled bylo vidět, že je starší a zkušenější než ta první. Tmavé vlasy kaštanové barvy měla vyčesané na temeni hlavy do složitého účesu, kterému dominovala bohatě zdobená korunka, a do černých očí jí spadaly dva zatočené pramínky. Přistoupila ke králi rázným a hrdým krokem, v temně rudých šatech vyšívaných růžovou nití, a políbila ho na druhou tvář.

„Jak se cítíte, můj králi?“ zeptala se.

Její hlas zněl vyrovnaně a sebejistě.

„Je něco nového?“

„Tatínek se strachuje o Falienu, Kassandro,“ odpověděla za krále světlavá dívka.

„Už zase si děláte starosti?“ zeptala se ho trochu káravým tónem dívka, které říkali Kassandra.

„Vždyť víte, že vám to nesvědčí. Nemá žádný smysl zbytečně se strachovat. A navíc, jak znám svého snoubence, tak ten dojde až do konce. Nenechal by se jen tak zabít.“

„Všichni se o Falienu bojíme, tatínku,“ ozvala se opět blondatá dívka a objala otce kolem ramen. „Ale jsem si jistá, že jsou všichni v pořádku.“

„Ach, děti moje. Snažte se mne tu utěšit, a přitom bych to měl být já, kdo by vám měl dodávat naději a odvalu,“ povzdechl si král.

„To nic, můj pane, víme, kolik máte teď starostí,“ uklidnila ho Kassandra.

Vypadala, jako by znala odpověď na každou otázku, a bylo vidět, že je velmi rázná a hrdá. „Říkám vám už po několikáté, že vám kdykoli a s čímkoli ráda pomohu. Co se týče království, mám stejně zkušenosti jako Falienu.“

„Ano, já vím, že mi chceš pomoci, Kassandro, a věř, že už mi pomáháš. Opravdu. Jen se prosím dál starej o Nelil – jako doposud.“

Kassandra se souhlasně usmála, ale její oči zůstávaly chladné. Pak se obrátila na Tevlopa, který se ihned uklonil.

„Můžeš jít, Tevlope. My se o krále postaráme.“

Tevlop se ještě jednou mírně uklonil a odešel.

„Kolikrát ti mám opakovat, tatínku, že už jsem dost velká, abych se o sebe dokázala postarat sama?“ zaprotestovala světlovlasá dívka a nadzvedla si dlouhé šaty, aby mohla k otci přistoupit blíž.

„Všichni se o mne staráte až příliš. Je mi šestnáct, už nejsem dítě, otče.“

Král se jen láskyplně usmál a pak se rozhodl sdělit dívkám nepříjemné novinky:

„Válka se blíží, mé princezny. Za týden tu bude celá armáda temných nestvůr – kirlopů a noxogů. A přijdou i Takrové...“

Nelil při posledním slově vyjekla a Cassandra znepokojeně sraštila obočí.

Král však dál pomalu pokračoval: „Až připlují elfové, bude se naše armáda skládat z třinácti tisíc mužů. Valgarova armáda čítá celých patnáct tisíc kirlopů a noxogů. Musíme se připravit na boj. Až nastane válka, chci, abyste se společně s lidmi z Walosu ukryly v podzemí.“

„Tak to ne, můj pane. Já zůstanu u vás,“ zvolala rozhodným hlasem Cassandra.

„Já také!“ přidala se k ní okamžitě Nelil.

„V žádném případě! Na Santielu nezůstane nikdo. Celý hrad se musí vyklidit a já se zúčastním boje. Takže vy budete pěkně v bezpečí v podzemí.“

Kassandra si povzdechla:

„Jak si přejete, můj králi.“

„Slib mi prosím, mé dítě, že dohlédneš na mou dceru. Že Nelil neopustíš,“ naléhal král se zoufalstvím v očích. Cassandra okamžitě přikývla.

„Ovšem. To vám slibuji.“

„Ale já chci zůstat s tebou, tatínku!“ vypískla Nelil. „A nepotřebuji neustále chránit od téhle... od Kassandry. Umím se o sebe postarat sama!“

„Dost!“ zvolal král nekompromisně a upřel na dceru přísný pohled: „Ukryjete se v podzemí, ať chcete nebo ne. Jedině tak zůstanu alespoň trochu klidný.“

„Ale...“

„To je mé poslední slovo,“ zarazil ji tvrdě.

„Poslechni svého otce, Nelil!“ okřikla ji rázně Cassandra.

„No dobrá. Jak si přejete,“ odsekla Nelil, pyšně zvedla bradu a uraženě odkráčela pryč. Její kroky se rozléhaly celou síní. Strážní za ní zabouchli mohutné dveře.

Král si hlasitě povzdechl a unaveně si promnul čelo.

„Nic si z ní nedělejte. Však ono ji to přejde,“ chlácholila ho Cassandra, když viděla jeho starostlivý výraz.

„Už půjdu. V celém hradě je od rána hrozný zmatek. Jdu si trochu odpočinout do své komnaty.“

„Jen běž, dítě...“, schválil král a políbil jí ruku.

Věděl, že Cassandra bude výbornou královnou. Je chytrá, spravedlivá, přesvědčivá, odvážná a království zná dokonale. I když je také dost tvrdá a přísná, Falien si za svou ženu nemohl vybrat nikoho lepšího. Král Leodhen si byl jistý, že pod synovou a Kassandřinou vládou Lilandgarie jen pokvete. V hloubi duše doufal, že se jednoho dne navrátí časy míru a harmonie, jako tomu bylo za Eoglinovy vlády. Za vlády Prvního krále, jediného člověka, který mluvil s draky.

12

Kassandra vyšla z královny komnaty, která se nacházela nejvýš v celé Eleanor. V samém vrcholu věže bylo jen vězení a téměř nepoužívaná mučírna.

Dívka zamířila ke kamennému schodišti na konci chodby vpravo. Sešla po studených a pochmurně vyhlížejících schodech o patro níž, kde ležely její a Neliliny komnaty. Procházela chodbou s hlavou hrdě vztyčenou kolem mramorových soch elfů, prošla i kolem východu na Modrý most, vedoucího do jednoho z Dvojčat. Zastavila se až u vysokých dvoukřídlých dveří z ebenového dřeva. Rázným pohybem je rozrazila a vešla dovnitř.

„Co chceš?“ vyjela na ni podrážděně Nelil, sedící na obrovské posteli s bavlněným a hedvábným povlečením a peřinami. Postel stála naproti dveřím až u zdi, ve které se nacházela veliká okna s růžovými závěsy.

Kassandra za sebou zabouchla dveře, vznešeně přešla k jednomu z oken u Neliliny postele a vystavila se teplým slunečním paprskům, které skrz okno ozařovaly celý pokoj.

„Dnes bude krásný den,“ řekla nakonec.

„Ano, ale určitě jsi mi nepřišla říct jen tohle,“ zasyčela Nelil a opřela se o zlatavé opěradlo své postele s růžovými květy.

„To opravdu ne,“ připustila Kassandra a obrátila se k ní. „Nelíbilo se mi, jak ses dnes chovala ke svému otci. Má už tak starostí nad hlavu, a ještě aby řešil tvé rozmary.“

„Rozmary?!“ vyjekla Nelil. „Chtěla jsem jen zůstat s ním, až nastane válka! Nechci být někde zavřená a ještě ke všemu s tebou! Pod tvými rozkazy!“ bránila se.

„Jsem o čtyři roky starší, Nelil. Je logické, že na tebe budu dávat pozor a ty mne musíš poslouchat. Jsem Falienova snoubenka a stanu se královnou.“

Nelil se samolibě ušklíbala: „Ano, ale králem bude Falien, ne ty. To on bude vládnout Lilandgarii.“

„Samozřejmě. Králem bude Falien, až se vrátí,“ přisvědčila Kassandra klidně a zkřížila ruce na prsou.

„No jistě. Až se vrátí, že?“ uchechtla se Nelil podezíravě. „Ovšem, že by sis přála, aby se můj bratr už nikdy nevrátil a ty jediná se stala královnou.“

„Mluvíš nesmysly Nelil,“ napomenula ji Kassandra, ale její výraz zůstal i nadále chladně klidný.

„Vždyť je to pravda. Vždy jsi toužila po trůnu!“

„Ano. Ale vládcem se stane tvůj bratr a já vím, že bude výborný král. A já mu budu stát vždy po boku, jako jeho milující žena.“

„Jsi pokrytec. Nemusíš tu přede mnou hrát divadlo. Přála by sis, aby se Falien už nikdy nevrátil,“ nedala se odbýt Nelil a z očí jí sršela nenávist.

„Tak, a dost! Teď se opravdu chováš jako malé dítě. Kdyby tu tvůj bratr byl, dostala bys domácí vězení.“

„A proč mi ho nedáš sama? Víš, že tebe neposlechnu, že?“ provokovala dál princezna a jedovatě se usmívala.

„Vždy jsi měla strach jen z něho. Je pravda, že on je jediný, kdo tě

dokáže zkrátit. Kéž by tu teď byl a dal ti pár facek. Jistě by sis je zasloužila,“ odpověděla jí Cassandra ledovým hlasem.

„Ovšem! Vy dva jste vždycky drželi při sobě! Ale mému bratříčkovi nikdy nedošlo, že jediné, o co ti kdy šlo, byl jeho trůn. Vždy byl velmi nedůvěřivý, ale tobě věřil za každých okolností. Což opravdu nechápu. Nikdy neviděl, jak jsi vypočítává.“

Kassandra už raději nic neříkala, změřila si Nelil zlostným pohledem a beze slova se vydala ke dveřím. S duněním za sebou zabouchla a zamířila do své komnaty hned za rohem. Otevřela podobné dveře, jako byly ty u Nelil, a pevně je za sebou zavřela.

Naproti dveřím se nacházela stejná okna jako u Nelil v pokoji. Jen dlouhé závěsy byly bílé. Podél oken byla rozestavěna čtyři křesla se sametovými modrými povlaky a polštářky. Uprostřed stál malý zdobený stůl a na jednom konci místnosti byla dlouhá pohovka s bílým potahem. Vedle ní stál malinký stolek. Naproti, na druhém konci pokoje, stála velká postel s nebesky modrými peřinami a s hedvábným, průhledným přehozem s volánky. Vedle postele stály tři velké skříně z dubového dřeva a na zdech visely obrazy krajín a jednorožců.

Kassandra ztěžka usedla na svou měkkou postel. Složila obličej do dlaní a zůstala několik minut jen tak sedět. Poté vstala a zhluboka se nadechla, přešla k oknu a zavřela oči. Nechala se hřát příjemnými, teplými slunečními paprsky.

Náhle zvenku zazněl zvuk trubek, ohlašující něčí příjezd. Cassandra sebou prudce trhla. Kdo by mohl v tuto dobu plnou strachu a zabíjení přijet navštívit krále?

Rychle se rozeběhla na chodbu. Král se zrovna hnál po schodišti a v závěsu měl trojici strážných.

„Můj králi!“ zavolala na něj Cassandra, přičemž běžela přímo k němu. Král se zastavil.

„Co se děje? Proč ty trubky?“ zajímala se.

„Někdo na nás čeká na nádvoří. Pojd,“ odpověděl Leodhen stručně a společně s Kassandrou pokračovali dál po schodišti až úplně dolů.

Strážé rozevřely obrovské dvoukřídlé dveře z bílého mramoru a král

s Kassandrou vyšli z tmavého schodiště na prosluněné prostorné nádvoří. Prudké sluneční světlo je na chvíli oslepilo.

Když jejich oči konečně přivykly náhlému přívalu světla, rozhlédli se. Kolem dokola se tyčily mohutné hradby a nádvoří bylo vydlážděné kamenem. Kolem dokola byly velké záhony plné nejrůznějších květin a keřů. Uprostřed nádvoří před věží Eleanor stála fontána ve tvaru okřídleného koně, z jehož tlamy tryskala voda. Sem tam se nacházel nějaký stánek s různými věcmi na prodej. Po celém nádvoří se procházeli dvořané a pár obyvatel z Walosu. Ohromná brána, u níž stáli dva vojáci, byla otevřena. Několik dalších vojáků bylo rozmístěno na hradbách.

Oběma bylo ihned jasné, proč trubky hlásily něčí příjezd.

Přímo před nimi u Hlavní brány stálo ohromné stádo kentaurů. Král i ohromená Cassandra k nim okamžitě s úsměvem spěchali.

„Zektore! Dávny příteli!“ zvolal radostně Leodhen a pevně stiskl statnému kentaurovi chlupatou ruku. Kentaur s temně hnědým koňským tělem naznačil králi pohybem hlavy drobnou úklonu.

„Je mi velkou ctí, můj králi.“

„Ale co vás přivádí sem, na Santiel, v tuto zlou dobu, příteli?“ zajímal se překvapený král a úplně zapomněl na Kassandru. Ale dívka si vždy uměla poradit.

„Promiňte,“ vložila se do začínajícího rozhovoru.

„Chtěla bych vyjádřit svůj obdiv vám, kentaurům. Slyšela jsem, že jste byli vždy velkými přáteli krále a oddanými služebníky království.“

„Ach ano! Omlouvám se,“ zvolal král omluvně. „To je Cassandra, snoubenka mého syna Falienu a nastávající královna. Kassandro, toto je Zektor. Vůdce kentaurů.“

Kassandra nadzvedla své šaty a elegantně se uklonila. Zektor jí úklonu oplatil.

„Věru, princ si opravdu umí vybírat, jedná-li se o ženy.“

„To umí,“ zasmál se upřímně král.

Bylo to snad poprvé po dlouhé době, kdy ho Cassandra viděla se smát. Bylo zjevné, že svého dávného přítele vidí opravdu velmi rád.

„Můj králi,“ začal trochu vážnějším hlasem Zektor. „Jistě už je ti